

VALERIE BOWMAN

*Un conte
neîmblânzit*

Traducere din limba engleză
Andra Nichifor

Capitolul 1

Londra, octombrie 1816

– M-ai auzit bine, Owen, iar de data asta, pun piciorul în prag!
Bufnitura unei ghețe întări spusele.

Owen își aranjă mâneca și încercă din răspuțeri să nu își dea ochii peste cap. Fusese chemat în biroul tatălui său pentru a șasea oară în ultimele șase luni. Doar că, de data aceasta, Owen avu ghinionul să fie... treaz. Ar fi trebuit să se oprească la club și să întârzie și mai mult decât o făcuse deja la distracția tatălui său, și anume muștruluirea fiului. Măcar ar fi fost mai suportabil dacă ar fi băut ceva.

– Înțeleg, zise Owen, ridicându-se de pe scaunul din piele din fața biroului mare de mahon al tatălui său.

Se îndreptă încet spre ușă. De-a lungul anilor, învățase cum decurg aceste întâlniri cu tatăl său și știa că era indicat să plece cât mai repede, înainte ca acesta să arunce cu alte amenințări deșarte.

– Nu, nu cred că înțelegi, continuă contele, bătând din nou din picior.

Owen strânse din buze pentru a nu spune ceva ce ar fi putut regreta. Lucru valabil pentru orice ar fi spus.

– Înțeleg perfect. Te-ai săturat de faptul că beau?

– Da!

– De faptul că joc?

– Da!

– De faptul că umblu cu femei ușoare?

– Da!

Owen își îndepărtă o scamă imaginară de pe haina lui albastră impecabilă. Costase o mică avere, dar lucrurile bune nu erau ieftine, iar el se mândrea cu faptul că era bine îmbrăcat. Bine îmbrăcat, bine hrănit, bine întreținut. Bine din orice punct de vedere. Își îndreptă

privirea spre chipul roșu al tatălui său. Uite, vezi? Mi-am enumerat toate defectele. Vrei să îmi găsească o soție și să mă așez la casa mea. Am înțeles prea bine.

– Nu, nu ai înțeles, Owen.

Tatăl lui se apucă de reverul propriei sale haine de culoare vișinie și trase cu putere. Owen se cutremură. Nu era nevoie să se răzbune pe haine.

– Nu înțelegi deloc, repetă contele. De câte ori am mai avut discuția asta?

– De prea multe ori, murmură Owen.

Deja se gândea la jocul de cărți ce îl aștepta în localul lui favorit.

– Ce ai spus? întrebă tatăl său mijind ochii spre el.

Fir-ar să fie, tatăl îl auzise!

– Destul de multe, răspunse Owen cu voce tare.

– Și de câte ori ai plecat de aici fără să faci nimic în privința doleanțelor mele? adăugă tatăl, trăgându-se în continuare de reverul hainei.

– De prea multe ori, murmură din nou Owen, uitându-se în jos, către masă, ca să nu mai fie nevoit să vadă asaltul asupra hainelor.

– Nu mi-ai respectat *niciodată* cerințele! Contele de Moreland bătu cu pumnul în birou și sări călimara. La naiba, Owen, îmi vei moșteni titlul într-o bună zi! Vei fi conte, pentru numele lui Dumnezeu! Vei avea un loc în Parlament și vei fi un membru eficient al înaltei societăți. Nu poți continua să te porți ca și cum nu ai fi altceva decât un pierde-vară.

– Dar *nu sunt* altceva decât un pierde-vară, oftă Owen scărpinându-și bărbia. Nu mi-ai spus asta încă de când eram la Eton?

– Nu o să discutăm din nou despre *asta*, răspunse contele cu o privire întunecată.

Într-adevăr, tatăl lui nu îl întrebase niciodată ce se întâmplase. Doar crezuse ce era mai rău despre fiul lui. Iar Owen își propusese să îi dovedească că avea dreptate.

– Și nu ești un pierde-vară, adăugă contele. Sau cel puțin nu vei mai fi. Bătu din nou cu pumnul în masă. Măcar lăsase în pace amărătețile de revere, care nu aveau nici o vină. M-am săturat să am această discuție cu tine în van. M-am săturat să te văd cum bei și pierzi zilele

la jocurile de noroc. M-am săturat să aud povești despre aventurile tale prin tot orașul!

Owen își trecu mâna peste frunte.

– Ei, hai, nu se vorbește chiar în *tot* orașul, nu-i așa?

– Nu fi impertinent! replică tatăl lui, strângându-și și mai tare reverele hainei.

– Am trecut de mult de impertinență. Și, *te rog*, ai mai multă grijă de haina ta, tatăl!

Owen își netezi pantalonii de culoarea cafelei, care erau la fel de scumpi precum haina. De fapt, se obișnuise cu un stil de viață extravagant, iar singurul mod de a-l susține era alocația lunară primită de la tatăl său. Tocmai de aceea venea regulat în birou pentru a fi muștruluit. Era un mijloc de a-și atinge scopul. Tatăl lui era satisfăcut, iar el încasa în fiecare lună un cec consistent. Desigur, trimitea lunar o sumă considerabilă la un orfelinat de lângă unul dintre localurile lui favorite, dar nu i-ar fi spus niciodată asta tatălui său. De ce să îi strice părerea proastă pe care o avea despre el? La urma urmei, el nu voia să își spele reputația, ci, din contră, făcea exact opusul de ani întregi. Era un adevărat sport pentru el, la fel ca antrenarea cailor pe care îi iubea atât de mult.

– La naiba, Owen, trebuie să îți pese de *ceva*!

Lui Owen chiar îi păsa de ceva. Își adora sora mai mică, pe Cassandra, și caii. În acea ordine. Nici ea, nici caii nu îl dezamăgisera vreodată. Nu crezuseră niciodată tot ce era mai rău despre el.

– Îmi pasă de dezastrul pe care îl provoci reverului tău, spuse el tărăgănat.

Contele își ridică bărbia.

– Până aici! Ți-am acordat suficiente șanse. În mod oficial, nu îți mai tolerez comportamentul. Ai o lună la dispoziție să vii aici cu o logodnică. Dacă nu...

Owen își mută privirea asupra tatălui său. Avea cumva salivă pe bărbie? De data asta, bătrânul vorbea *serios*. Dar Owen nu se putu abține.

– Dacă nu, ce se întâmplă?

– Dacă nu... Dacă nu, îți voi tăia alocația. Da, asta se va întâmpla! Ar fi trebuit să fac asta de mult. Nu îți mai dau nici un ban până ce nu te logodești.

Owen ridică o sprânceană și își îndepărtă încă o scamă imaginară de pe mâneca hainei.

Un pic dramatic, nu crezi?

– Nu, nu cred, replică tatăl său, înroșindu-se și mai tare, dacă lucrul ăsta ar fi fost cu puțință.

Owen studie expresia tatălui său. Pentru numele lui Dumnezeu, bătrânul chiar vorbea serios! Sau cel puțin părea a vorbi serios. Se învinețise la față, iar gâtul îi pulsa pe sub lavalieră.

Da. Tatăl lui era cu adevărat serios. Owen oftă apăsător. Știa că ziua aceasta avea să vină la un moment dat. Ziua în care tatăl său avea să insiste ca el să își găsească o soție. Știa că nu putea scăpa. De fapt, îi mersese bine până în acel moment.

Owen dădu din umeri.

– Prea bine. Dacă trebuie să îmi aleg o soție, o voi face. O persoană smerită, inimoasă, tăcută. Una care să știe să întoarcă privirea. O femeie destul de drăguță și extrem de supusă.

– Nu înțelegi, Owen, spuse contele, clătinând din cap.

– Ce nu înțeleg? Întrebă Owen lovindu-se ușor peste obraz.

– Nu îți cer să îți alegi o soție. Îți spun eu cu cine te vei căsători!

Owen ridică brusc capul.

– Vrei să spui că te-ai gândit deja la o candidată?

– Da. Eu și tatăl ei am ajuns deja la o înțelegere, răspunse contele, încuviințând din cap atât de tare, încât îi tremură maxilarul.

Owen se lăsă pe spate în scaun, fiindcă rămăsese fără aer în piept. Nu se așteptase la asta. Chiar deloc. Și rareori putea fi luat prin surprindere. Se lăsă adânc în scaun, își întinse picioarele lungi și își încrucișă gleznele. Poate că toată treaba asta era mai gravă decât își imaginase el.

– Ați discutat deja? Doamne sfinte! Cine e?

Tatăl lui își dresă vocea, își eliberă haina maltratată și își împreună cu calm mâinile pe birou.

– Lady Lavinia Hobbs. Fata cea mare a ducelui de Huntley.

Owen încercă să își aducă aminte. Hobbs? Lavinia Hobbs? Numele îi era cunoscut, dar nu își amintea figura. Blestemă în gând. Erau prea multe fete de nobil drăguțe ca să și le poată aminti pe toate. Și, cu siguranță, ele nu erau compania preferată a lui Owen. Ducele de Huntley avea o moșie învecinată cu cea a tatălui său. Măcar atâta

lucru știa, doar fusese de nenumărate ori la petrecerile ducelui. Dar asta nu mai conta acum. Cum arăta Lavinia Hobbs? Și, mai important, cum se comporta? Era smerită? Era blândă?

Nu își putea aminti și nu avea de gând să își întrebe tatăl, care era de-a dreptul furios. Nu conta. O inocentă eligibilă era la fel de bună ca oricare alta, se gândi Owen. Ce conta cu cine avea să se căsătorească? Trebuia să înceteze cu petrecerile cât să participe la nuntă și să facă unul sau doi urmași, apoi avea să își reia stilul de viață. Era ceva obișnuit în rândul cunoscuților săi. Nu însemna mare lucru. Nu avea de ce să își facă griji.

– Sunt sigur că este o alegere bună, tată. Cum spui tu.

Owen se ridică din nou, îndreptându-se spre ușă. Avea să se ducă la bar, să se îmbete zdravăn și să continue să își trăiască viața la fel ca până atunci. Cu o săptămână înainte de a veni din nou la tatăl lui, avea să o caute pe această Lavinia Hobbs, să o curteze puțin, să îi zâmbească, să îi sărute mâna și apoi să o ceară de soție. Desigur, ea urma să accepte, deoarece, în ciuda reputației pătate, el era unul dintre cei mai râvniți tineri din înalta societate. Moștenirea unui titlu de conte putea să șteargă orice urmă chiar și de pe cea mai proastă reputație. Apoi avea să se întoarcă la tatăl lui, să îi anunțe logodna, să își primească în continuare alocația și să își vadă de viața lui în timp ce Lady Lavinia planifica o nuntă demnă de un viitor conte și de o fată de duce. După nuntă, urma să ducă femeiușca la una din casele lor de la țară până când venea vremea să dea naștere unui moștenitor. Și asta era tot. Nu era greu chiar deloc. Ridică din umeri.

– Ești de acord atât de ușor? Întrebă tatăl lui, încruntându-și sprâncenele stufoase.

– Da. Lavinia Hobbs este aleasa. Ne vedem peste o lună, tată, spuse Owen rânjind și se îndreptă spre ușă.

– Nu atât de repede.

Owen se opri cu mâna pe clanță. Se întoarse încet și ridică întrebător o sprânceană.

– Da?

– Există o problemă.

– O problemă, repetă Owen. Nu îi plăcea deloc cum suna. Ce problemă?

– Tatăl ei insistă că ea **va** trebui să te **aleagă**.
Mâna lui Owen căzu de pe clanță. Se întoarse către tatăl lui.
– Să mă **aleagă**? Ce vrei să spui?
– Se pare că fata e convinsă că se va căsători numai din dragoste.
Owen se încruntă și își frecă din nou fruntea cu mâna.
– Dragoste? Ce prostii sunt astea?
– Părinții ei o prețuiesc nespun și sunt destul de indulgenți cu ea.
I-au promis că o vor lăsa să se căsătorească din dragoste. Dacă nu simte că se îndrăgostește de vreun tânăr, nu îl va accepta.
De data asta, Owen își dădu ochii peste cap.
– Ce caraghios! Pentru numele lui Dumnezeu, tată! De ce tocmai fata asta dintre toate câte sunt?
– Pentru că este descendenta unei familii fără cusur. Iar odată ce ne vom înrudi, unirea moșiilor noastre va asigura viitorul titlului nostru vreme de secole la rând. Este perechea perfectă pentru tine. Doar că *tu* va trebui să fii cel umil și serviabil în fața ei. *Tu* va trebui să fii blând. *Tu* va trebui să o curtezi. Să o faci să îți vadă calitățile, oricât de discutabile ar fi ele.
– Încrederea ta în mine este uimitoare, tată! pufni Owen.
– Chiar și așa, va trebui să o convingi nu doar să se căsătorească, ci să se și îndrăgostească de tine.
– Mă îndoiesc că va fi atât de dificil precum crezi. Am suficient farmec, nu crezi? zise Owen, rânjind larg.
Chipul tatălui său trăda scepticismul.
– Mai e ceva.
– Să îndrăznesc să întreb? oftă Owen.
– Nu trebuie să îi spui că deja am aranjat totul.
Owen își frecă tâmpile. Își dorea să nu fi băut atât de mult seara trecută și atât de puțin în după-amiaza aceea.
– Mie mi se pare că lucrurile ar fi mai simple dacă aş fi sincer și i-aş spune că a fost stabilit să ne căsătorim.
– În nici un caz. Tatăl său ar anula totul dacă ea ar afla. Se pare că e puțin mai... nervoasă.
– Nervoasă?
– Își iese din fire atunci când lucrurile nu sunt așa cum își dorește ea.
– Bine. Cum spui tu. O să mă gândesc eu la ceva. O să mă descurc, zise Owen, apoi se întoarse din nou, deschise ușa și păși pe coridor.

– Ai o lună la dispoziție pentru a o face să accepte, Owen! strigă tatăl său.
– E timp suficient, rosti Owen întorcându-se și rânjind către el.
Ieși pe coridor fluierând. O lună pentru a face o domnișoară din înalta societate să se îndrăgostească de el? Cât de greu putea fi?

Capitolul 2

Alexandra se uită cu atenție după colț și îi făcu semn cameristei sale să o urmeze. Să iasă din casă fără ca mama ei să o vadă era o treabă delicată. Din fericire, Alexandra avea trei ani de experiență.

– Milady..., începu Hannah.

– Șșșt! o atenționează Alexandra, întorcându-se spre ea aplecată și cu degetul pe buze.

Hannah ținea în brațe un coș cu broderii, iar Alexandra avea și ea unul.

– Te va auzi mama! o avertiză Alexandra.

– Dar, milady, voiam să spun că mama dumneavoastră este în birou, șopti camerista.

Alexandra se ridică brusc, aproape scăpând coșul.

– În birou? Dar mama nu intră niciodată în biroul tatei.

Alexandra se întoarse cu spatele la coridorul pe care îl pândise până atunci și își îndreptă atenția către birou. Hannah încuviință din cap și mută coșul dintr-un braț în celălalt.

– Am auzit-o pe ducesa spunând mai devreme că intenționează să vorbească cu ducele.

La naiba! Ce pune mama ei la cale? Alexandra cercetă lung coridorul ce ducea către birou. Hm... Era ceva neașteptat și, ca atare, interesant. Chiar foarte interesant. În mod normal, ar fi fost încântată ca mama ei să fie ocupată în timpul vizitelor ei bilunare la azilul pentru săraci. Își ducea acolo broderiile pentru a le da săracilor, care le vindeau pentru a-și putea cumpăra apoi cele necesare. În plus, făcea un lucru bun cu toate broderiile acelea care îi ocupau timpul într-un mod absolut plictisitor. Desigur, mama ar fi făcut o criză dacă ar fi aflat, dar ce nu știa nu o putea deranja. Sau cel puțin asta era ceea ce Alexandra decisese cu ani în urmă. Nu era atât de ușor să pretindă că doarme, să se strecoare afară, să o convingă pe Hannah, să mituiască vizitiul ca să o ducă într-o parte mai puțin plăcută a orașului. Acest ultim lucru era totuși mai ușor, deoarece Alexandra bănuia

că vizitiul o plăcea pe Hannah. Pentru asta, dar și ca Alexandra să-și păstreze reputația intactă, prezența lui Hannah era absolut necesară. În mod normal, ar fi apreciat faptul că mama sa era ocupată. Dar, în acea zi, Alexandra era intrigată de faptul că părinții ei discutau în miezul zilei în birou. Era ceva ce nu se mai întâmplase!

În loc să se grăbească pe coridorul din spate pentru a ieși, Alexandra își puse o mână în sold.

– Ce crezi că vrea mama de la tata?

– Chiar nu știu, milady, răspunse Hannah ridicând din umeri și mutând coșul dintr-un braț în altul.

Alexandra se aplecă într-o parte și privi spre birou. Părinții ei trăiau în aceeași casă, dar aveau vieți separate. Mama ei se ocupa de casă, de cumpărături și de viața socială. Tatăl ei era ocupat cu administrarea proprietăților, cu funcția sa în parlament și cu ieșirile la club. De fapt, mariajul lor era chiar eficient. Alexandra îi vedea foarte rar împreună în aceeași cameră. O astfel de imagine era cu adevărat neobișnuită.

– Nu poate fi ceva bun, rosti Alexandra. Nu. Dacă mama mersese în biroul tatălui în mijlocul zilei, ceva era în neregulă, iar Alexandra simțea că asta ar putea avea legătură cu ea. Hannah, crezi că ar putea fi vorba de eșecul meu în înalta societate?

Hannah știa multe din secretele familiei. Camerista era cea mai apropiată confidentă a Alexandrei, după fratele ei, Thomas. Nu putea vorbi cu sora ei. Lavinia vorbea doar despre ea.

– O, nu, milady, se grăbi Hannah să răspundă. Mama dumneavoastră nu vă poate reproșa...

– Poți să o spui, oftă Alexandra.

– Dezvoltarea întârziată, adăugă Hannah cu îngăduință.

Alexandra clătină cu tristețe din cap, mușcându-și buza.

– E mai mult decât atât, Hannah. Sunt o fată pe care nimeni nu a invitat-o la dans. Am eșuat complet.

Era adevărat. În ciuda listei sale, în ciuda dorințelor și a visurilor ei, balul de debut al Alexandrei din primăvara trecută fusese un eșec îngrozitor. Nici un domn chipeș nu o invitasese la dans. Nici măcar unul mai puțin arătos, unul dintre cei nepotriviți. Acest lucru o întristase, într-adevăr, însă nu îi spulberase visurile. Nu, acelea erau imposibil de atins.

Hannah continuă să șoptească:

– Nu este vina dumneavoastră că Lady Sarah Highgate a atras atenția tuturor domnilor eligibili în acest sezon. E un diamant de prima calitate.

– Da, iar eu sunt o piatră fără strălucire, râse Alexandra.

– Nu, nu este adevărat, milady, replică Hannah cu loialitate. Dar mama dumneavoastră v-a spus deja că nu vă puteți căsători înainte ca Lady Lavinia să o facă. Așadar, sunt sigură că deocamdată ducesa nu este îngrijorată în ceea ce privește perspectivele dumneavoastră maritale. Iar apoi, Lady Sarah va fi cu siguranță logodită până la sfârșitul sezonului, iar restul pretendenților își vor reveni în simțiri. Se spune că marchizul de Branford intenționează să-i facă o propunere.

Marchizul de Branford era unul dintre cei mai eligibili burlaci la toate sezoanele. Sau cel puțin avea titlul cel mai impunător, lucru care practic îl transforma în cel mai potrivit. Îl ajuta și faptul că se declarase interesat de găsirea unei soții. Era chipeș, bogat și cu titlu nobiliar, însă Alexandra nici nu se uitase la el. Până la urmă, nu era Lord Owen Monroe.

Făcu un pas în față spre birou.

– În orice caz, nu ar strica să trag puțin cu urechea.

– Milady! zise Hannah cu răsuflarea tăiată.

Alexandra se întoarse și se uită rugătoare la camerista ei.

– Știi că nu mă pot abține. Te rog să nu mă judeci, Hannah! Am nevoie de tine.

– Prea bine, milady, aprobă Hannah.

– Să lăsăm aici coșurile, spuse Alexandra, arătând spre un loc din spatele unei mese de pe coridor.

Cele două femei se opriră și împinseră coșurile în spatele mesei pentru a le ascunde. Apoi se strecurară de-a lungul holului acoperit cu marmură și merseră pe vârfuri până în dreptul ușii biroului ducelui.

Alexandra își ținu respirația. Trasul cu ureche era detestabil, desigur, însă uneori era necesar. Dacă se întâmpla ceva cu adevărat înfrigorant? Dacă, Doamne ferește, mama îi găsise un pretendent? Alexandra ar fi fost obligată să o oprească. Doar un singur bărbat era potrivit pentru ea. Într-adevăr, era un bărbat care fusese absent de la evenimentele sezonului, un bărbat care nu se declarase niciodată interesat să-și găsească o soție, un bărbat care prefera băutura

și jocurile de noroc. Dar toate astea nu o interesau prea mult pe Alexandra. Avea să găsească o cale prin care drumurile lor să se întâlnească, acum, că își făcuse debutul. Și apoi lista o făcuse când avea doar 15 ani. Era cazul să îl cunoască cu adevărat pe Lord Owen Monroe, înainte de a lua decizia finală. Dar avea suficient timp. Însă, înainte de toate, trebuia să se asigure că mama sa nu avea alte planuri. Iar pentru asta, era absolut necesar să tragă puțin cu urechea.

Alexandra și Hannah se strecurară până în dreptul ușii. Din ferircire, ușa era întredeschisă. Vocea ascuțită și întretăiată a mamei sale plutea prin cameră. Alexandra se aplecă în față și își lipi urechea de ușă.

– Îți spun, Martin, nu îmi place. Nu îmi place deloc, răsună vocea mamei.

– Nu înțeleg de ce, zise tatăl cu o voce calmă și puternică.

– Ce vrei să spui? întrebă mama. E complet nepotrivit pentru ea.

– Familia lui este una dintre cele mai stimate din tot ținutul.

– E un pierde-vară.

– Tatăl lui este unul dintre cei mai vechi și mai buni prieteni ai mei, replică tatăl.

– E un destrăbălat.

– Și eu obișnuiam să fiu.

Alexandra nu putea vedea ce se întâmpla în cameră, dar își imagina că mama ei își flutura batista și se înroșise la față.

– Nu îmi vine să cred că ești dispus să o lași pe iubita noastră fată să fie luată pe sus de unul ca el, dintre toți oamenii.

– Îndrăznesc să spun că nu i-ar strica să fie luată puțin pe sus, Lillian.

– Nu fi indecent!

– E o uniune perfectă. Am fi norocoși să îl avem. Acțiunile unui bărbat spun mai multe decât vorbele lui. Cred că este un om bun în adâncul sufletului.

Alexandra își ținu respirația. Era mai rău decât credea. Oricine ar fi fost bărbatul, cu siguranță era odios dacă mama se luase la hartă cu tata din cauza lui. Mama nu se certa niciodată cu tata. Nu îl contrazicea niciodată.

– Dar nici nu știm ce simte ea pentru el. S-ar putea ca ea nici să nu îl placă, adăugă mama. Iar dacă, într-adevăr, faptele spun mai mult decât vorbele, atunci el nu e altceva decât un bețiv bădăran.

– Aiureli. Pur și simplu nu s-a decis până acum să se așeze la casa lui. Eu pariez pe băiat. Diavolul ăla poate fi de-a dreptul fermecător atunci când vrea. Am insistat ca el să o curteze tocmai pentru că m-am gândit la sentimentele ei. Trebuie ca ea să îl aleagă de bunăvoie.

– Deci recunoști că e un diavol! replică mama pe un ton atât de strident, încât Alexandra se temu pentru vesela din vitrină.

– Trebuie doar să se liniștească, Lillian. O soție și niște copii îl vor face să se maturizeze. Nu mă îndoiesc de asta.

– Dacă te înșeli? Dacă nu îți va schimba comportamentul? Nu cred că trebuie să riscăm viitorul copilei noastre, pentru numele lui Dumnezeu!

Alexandra răsuflă încet. Probabil că vorbeau despre un pretendent pentru Lavinia, fiindcă ea era cea care trebuia să se căsătorească prima. Perspectivile Laviniei erau pe primul loc în mintea mamei sale. Dar dacă era vorba despre ea? Simți o sudoare rece pe șira spinării. Dacă primiseră o propunere? Alexandra nu credea că avea vreun pretendent și, desigur, nimeni nu se arătase interesat de ea în mod special, dar nici pentru Lavinia nu apăruse cineva până atunci. Iar mama menționase chiar săptămâna trecută că era de-a dreptul disperată de faptul că Lavinia nu găsea pe nimeni potrivit din cauza comportamentului ei dificil. Ținând cont de toate acestea, părinții ei puteau la fel de bine să discute despre Alexandra.

Era pe cale să deschidă ușa și să insiste că mama ei avea dreptate. Nu ar fi putut să se căsătorească cu un bărbat despre care nu știa nimic și pe care nu îl iubea. Deși era sigură că ar fi fost extrem de supărați dacă ar fi anunțat că ar vrea să se mărite cu infamul Lord Owen Monroe.

– Îți spun, Martin, cred că este greșit ceea ce se întâmplă, continuă mama.

– Hai să vedem mai întâi cum decurg lucrurile, spuse tatăl Alexandrei pe un ton împăciuitor.

– Da. Iar acum trebuie să pregătesc un bal. De parcă nu era de ajuns căsătoria asta, oftă mama.

– Vrem ca ei să aibă ocazia să se bucure unul de compania celuilalt, nu-i așa?

– Bine, dar trebuie să spun că îmi cunosc suficient de bine fiica pentru a ști cum gândește.